

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravnništvo sta na mestnem trgu št. 10.

Cerkveni Orglavci. *)

Izdal **Karl Tribnik.**

Prebiraje prilogo „Slov. Gospodarja“ št. 118. najdem sestavek iz peresa g. Lj. Hudovernika, ki jame kritikovati „Cerkv. Orglavca“. Radovednost me žene izvedeti, kako da je to delo. Kritika ni kaj ugodna. Preskrbim si tedaj en iztis „Cerkv. Orglavca“, ki ga je izdal po uredbi Gregorija Tribnika njegov stričnik, č. g. Karl Tribnik, kaplan na Teharjih. Vzamem v roko *partituro*, gledam stran za stranjo, pa čedalje tesneje mi je pri srcu. Moj Bog! Leta 1885., ko se je že tolikanj razpravljalo o cerkvenem petju, pride kaj tacega na dan!

V današnjih časih, ko je med Slovenci na vsakem polji toliko prepira in nesložnosti, stisnil bi se človek najraje v kotic in zdihoval k Bogu: *Ut populo slovenico pacem et unitatem largiri digneris!* — Vendar k vsemu molčati ne gre, saj veste, kam spada *mutus, non obstat*. Stvar, o kateri je govor, je zgolj cerkveno-umetnostna, toraj bo dovoljeno meni o njej govoriti. Gvidona Areškega so sicer spodili iz samostana, ker se je neustrašeno potegoval za resnico in pravico; upam, da mene ne bodo.

Začnimo s predgovorom. G. Tribnik piše: „Cerkveni orglavci po deželi do sedaj še niso imeli nobenega vodila, po katerem bi se bili ravnali. Nekateri imajo nekaj napevov, drugi jih spet nimajo, in le po svojem delajo, kolikor premorejo. Zatorej je tudi ni nobene edinosti gledé petja in prebiranja na orglih. Več edinosti v petji in prebiranju na orglah vpeljati je torej poglobitni namen „Cerkvenega Orglavca“.

Kje pa leže Teharji, da g. Tribnik še zdaj nič ne vé o pesmarici „Ceciliji“, katero je izdala družba sv. Mohora ravno zato, da bi imeli orglavci vodilo, in bi bila edinost gledé petja?“ Če se ne motim, leže Teharji na Štajerskem, blizu Celja, in Lavantinska škofija šteje letos 9019 udov družbe sv. Mohora. Neverjetno je tedaj, da bi ne poznali „Cecilije“, ki je svojo nalogo dokaj dobro izpolnila. Rad priznam, da „Cecilija“ v sedanji obliki ni popolno delo, ki bi vstrezalo za vse slučaje. Smelo pa trdim, da se Vam nikdar ne bo posrečilo kaj boljega staviti na njeno mesto. Kdor Cecilijo rabi, temu se bo kmalo prikupila. Marsikaj manjka v nji; želeli bi bilo boljših pesni, postavim za Božič, a stav je izvrsten, peljanje glasov izgledno, prednosti, ki pokrijejo pomanjkljive strani. G. Tribnik „Cecilijo“ popolnoma prezira in jo skuša s „Cerkv. Orglavcem“ nadomestiti; zavoljo tega sem moral označiti moje stališče gledé „Cecilije“. Kaj da je g. Tribnik na njeno mesto postavil, pokazal bom kmalu.

Nadalje piše: . . . „naj bi se posebno v učilnicah, kjer se učitelji izobražujejo, na to gledalo, da bi se pripravniki prav zgodaj vneli za to, kar je lepega in cerkvenega, da

*) Ker se ta članek ne dá „lomiti“, so zaradi pomanjkanja prostora „Dopisi“ izostali.
Vredn.

se orgle, to veličastno orodje, katero je odločeno službo božjo povelečevati, po posvetnih pesnih in drugih napakah ne oskrunjajo. „Cerkv. Orglavec“ naj se tedaj skrbno varuje vsakega lehkomišljenega, naglega igranja, kar se z namenom tega prelepega instrumenta ne strinja; naj se pri orglah obnaša spodobno in pristojno, kar že orgel sv. namen tirja . . .“

Oj zlate besede, katere vsak ceciljanec radosten podpiše. Kaj pomaga, ker so le v predgovoru, v napevih pa se nahaja ravno nasprotna tendenca. Pa preidimo k napevom samim. Na čelu je znana M. Haydnova maša. O tej je bilo že toliko pisanega, da mi je nemogoče povedati kaj novega. Strogo cerkvena ni. Izšla je v različnih harmonizacijah. Harmonija v Tribnikovi zbirki je — malo rečeno — nesrečna. Zdi se mi, da si on misli mašo le za dva glasa; čveteroglasna ni, ker dostikrat manjka tenora; triglasna ni, ker bas dostikrat „akompanjira“, in se ne ozira na besede. Vsi odmori med posameznimi stavki so spolnjeni, pa kako? Za vzgled:

Čudno se mi vidi, da nekater človek ne ume, kaj je v glasbi odmor, počitek. Vsak trenotek napolni z glasi, in uho nima počitka, dokler ne pride iz cerkve. Pridigar ima svoje odstavke, pevec jih ima in orgle, ki petje le podpirajo, naj jih tudi imajo. Ušesom to dobro dé in kompozicija je bolj razvidna. Toraj prizanesite nam z vašimi tram, tram, in prepustite to vojaškim godbam.

Za Haydnovo pride znana in priljubljena Miklošičeva maša, ki je v originalu stavljena za možki zbor. G. Tribnik jo priobčuje za mešani zbor. Harmonija in premikovanje posameznih glasov je mnogokrat nekorektno. Sicer pa je ta maša, kakor tudi naslednja g. Tribnikova dostojna za božjo službo. Da bi jo bil g. Tribnik popilil, ali popiliti dal, hvaležen bi mu bil celi glasbeni svet.

Prav vsake pesni ne morem opisati, vendar bo iz naslednjega jasno, čegav otrok da je „Cerkv. Orglavec“.

Stran 35., št. 3. je navaden „Ländler“ za citre, ima pa na čelu zapisano „*Maestoso*“. O ironija! Poigra se glasi:

Se-li to z namenom prelepega instrumenta strinja!

Stran 36., št. 4. v $\frac{9}{8}$ taktu je pripravna za gondolijere, kadar se v jasni mesečni noči zibljejo po Benečanskih kanalih mimo krasnih palač. V cerkev ne gre.

Stran 37., št. 5. je Walzer v pravem pomenu besede. In da bi orglavec *tempo* pač ne vzel prepočasi, stoji zraven: *andante animato*. Vredna je, da par taktov iz sredine stoji tukaj v svarilen vzgled:

Ta dar presve-te me - še Sprej-mi od nas, o Bog!

Str. 41., št. 11. ima v drugem delu spremljevanje kakor na glasoviru.

Str. 44., št. 14. je popolnoma dudlanje v pred- in poigri, melodija pesni necerkvena.

Str. 55., št. 2. melodija fantovska za ponočnjake. Potem so nekatere bolj spodobne.

Krona celega zvezka pa so božične. Začetek prve je:

Andante.

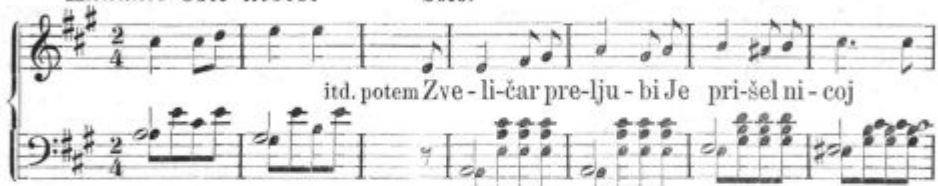

Str. 67., št. 5. ima čuden naglas: Zvonovi zvónijo, nas s spanja búdijo. Pesen zlasti pa poigra se ne dá kritikovati.

Str. 69., št. 7. gré tako - le:

Andante con moto.

Solo.

Povejte kristjani, če zasluži ta pamflet drugo ime, ko škandal za cerkev. To tedaj „naj bi povelicevalo čast Božjo, pa tudi cerkveno-národno petje povzdigovalo?“ Pač povzdigovalo peté, ne pa srcé! *)

Str. 79., št. 2. je pisana za fanfare, a ne za orgle. Rad bi jo ilustroval, a „Glasbenik“ ima premalo prostora. — Morda je to cerkveno:

Str. 83.—84., št. 2.

Str. 103. stoji: „Presv. Srce Jezusovo“. Vsaj tukaj bi bilo pričakovati nežnega, dostojnega napeva, a žalibog trivijalen je čez vse mere. Pri nas pojó godci na ta napev tako zvano „nebeško ofcet“. Dovolite mi samo še to postaviti semkaj.

Andante sostenuto.

Kaj pomaga „sostenuto“, ko pa iz vsacega takta „ofcet ven gleda“. Iz teh vzgledov bo čast. bralcu jasno, kako ima soditi o „Cerkv. Orglavcu“. V zbirki so napevi od Veit-a, Gerbica in drugih, ki pač ne spadajo v to plebejsko družčino, vendar jih je premalo, da bi zbirki dali bolj cerkveni značaj.

Harmonijo „Cerkv. Orglavca“ bo vedel vsak orglarski učenec presoditi. Gospodje učenci orglarske šole, vprašajte svoje učence, je-li to prav:

*) Tako se tedaj, preč. gospod, ogiblujete lehkomisljenega, naglega igranja, kar se z namenom tega prelepega instrumenta ne strinja? *Difficile est, satyram non scribere.*

str. 11. str. 16. str. 20.

str. 27. str. 31.

itd., itd., ker tacih napak je še jako dosti.

Quartsext-akord je mnogokrat napačno rabljen, zlasti v Haydnovi maši.

Kaj bom govoril o premikanju glasov, ki je zlasti v srednjih glasih napačno. Iz vsega tega se vidi, da gosp. Tribnik ne vodi kora, sicer bi sam spoznal nedostatnosti skokov.

Izvemši tedaj nekatere vže imenovane skladbe, moram reči, da se „Cerkv. Orglavec“ ne sme rabiti pri očitni božji službi, ker so njegovi napevi lascivni, za cerkev nespodobni, trivialni, in če hočete, nenarodni. Glavni vzrok pa, da se „Cerkv. Orglavec“ ne sme rabiti pri božji službi, je ta: ker nima cerkvenega potrdila. Kakor mašnik sam ne sme delati obredov, ampak se ima natančno držati obredov, ki so predpisani v misalu, ravno tako malo sme organist ali kor pevati, kar bi se mu zljubilo, marveč le to, kar ordinarijat potrdi. Slavni Lavantinski ordinarijat pa „Cerkv. Orglavca“ ni potrdil in ga nikdar ne bo. Pa to ni zadosti. Ordinarijat ima čuvati nad liturgijo, pa tudi nad cerkvenim petjem. Dolžnost mu je, naravnost prepovedati napeve, ki so tako proticerkveni, kakor nekateri v „Cerkv. Orglavcu“. Sevé, on nima dolžnosti, take zbirke policijsko loviti, velikoveč je dolžnost izdajateljeva, predložiti zbirko in se podvreči visoki razsodbi. A ker bi se razsodba za marsikaterega slabo glasila, opusti se predložitev; pa to ni prav. Gosp. Tribnik bi bil moral vedeti za to dolžnost, in da jo je spolnil, ne bilo bi nobenega javnega besedovanja.

Ad literam „národno-cerkveno petje“ bi tudi rad spregovoril. Ta beseda se pogosto rabi, in sicer se skrivajo zánjo vsi skladatelji plitve glasbene izobraženosti. Naša cerkev ni národna, kakor srbska, ruska itd., ampak katoliška, in glasba v naših cerkvah mora biti tudi katoliška, t. j. za vse. Sv. cerkev je tudi ustanovila tako petje za vse, ki se imenuje koral. Ona pa tudi privoli, da se sme rabiti figural, vendar v gotovih mejah. Glasba je toraj tembolj cerkvena, katoliška, čembolj se naslanja na koral, ki je sv. cerkve lastni otrok. Kolikor bolj pa glasba popušča koralna tla, tem večja je nevarnost da postane svetna, proticerkvena. Naš národ ni bil vaju tako peti pri božji službi, kakor gosp. Tribnik poje v svoji zbirki. In če se danes tù ali tam na ta način prepeva, to petje ni národno, ampak vrinjeno v ravno minulih desetletjih. Gospóda! Še živé možje, ki pomnijo pravo cerkveno pesen, in ki so se zavzeli slišati prvič novo petje. Gotova resnica je, da so stali prednamci na koralnih tleh. Priča temu so stare slovenske pesni, recimo rožnega venca, katere je priobčil „Glasbenik“ v 1. letniku, in se razločijo, recimo od Tribnikovih, kakor noč pa dan. Original je v licealni knjižnici. Priča temu je naslednji križevi pot, ki se še dandanašnji poje v dekanijski cerkvi v Kanalu na Goriškem in se glasi:

O kri-stja-ni po-gle-duj-te ta kr-va-vi kri-žev pot, V va-ših sr-
cih pre-miš-ljuj-te, v va-ših sr-ci-h pre-miš-ljuj-te, Kaj je tr-pel naš Gospod.

Gospóda! Tako je pel nekdaž národ v cerkvah. V zadnjih desetletjih pa se je cerkv. glasba sekularizovala, t. j. odprla se je pot v cerkev tako zvanemu „Liedertafel-stilu“; še več, odprla se je pot najtrivijalnšim napevom, kakor je v Tribnikovi zbirki stran 69., 103. Skoro nobenega razločka ni med temi in fantovskimi pesnimi. Dostikrat so leté češ-cerkvene pesni frivolnejše, nego stare vinske zdravice, ki se na Dolenjskem pojó v veseli družbi. In to imenujete vi národno-cerkveni duh? — Jaz dobro vem, da imajo proizvodi vsacega národa svojo posebno lastnijo, da je razloček med vročevrtnim prebivalcem gorkega juga in prebivalcem mrzlega severa; sv. cerkev, ki je ustanovljena za vse kraje, čase in národe, se vedno ozira na svojstva národov; ona je popustljiva do skrajne meje. Nikakor pa ne more trpeti, da bi cerkvena pesen imela s fantovsko enak značaj. Sodba o kakovosti pesni ali o njeni vrednosti za cerkvene namene gre edino le cerkvi.

Izobraženost in omika lepo napreduje v našem národu. Jezik je lepozvoneč, umetnija se razcveta. „Glasbena Matica“ s čudovito vstrajnostjo deluje z malimi pripomočki, in izdaja stvari, ki daleč presegajo dela naših národno-cerkvenih skladateljev. Odbor je pa tudi ojster o presojevanji izdelkov.*) Če se pa cecilijanec oglasi, in skuša dokazati pripravnost ali nepripravnost skladbe za sveti namen, tedaj oglasi se jih sto: To ni za naš národ, pretežko je, prepusto, nasprotno národovemu duhu itd. Jaz že dolgo na tihem opazujem, da se polovičarska dela slavijo, češ, to je pravo národno blago, pošteno prizadevanje pa se sumniči in ob veljavo devlje. Cerkveno-glasbena umetnija se pri nas zatira in k tlam tišči — pod krinko navdušenosti za národno stvar. To je pa velika pregreha, ki ne ostane skrita; svet se smeji naši naivnosti. Dokler ni bilo prave zavednosti in podučjenja, ta greh nam ni bil prištet; a danes, po tolikih razpravah nimamo več izgovora. Cerkveno-glasbeni svet bode napredoval in nas pustil „in umbra mortis.“ Kakor hitro bomo namreč zapustili cerkvene tradicije, usahnil bode vir resnične umetnosti. To se je žalibog primerilo g. Tribniku.

Ta gospod tudi ni mogel počakati konec Hudovernik-ove ocene; on menda misli proti odgovarjati, ali kali? Na očitanje, da se v Tribnikovi zbirki nahajajo mnoge napake zoper harmonijo, med tem paralelne kvinte in oktave, sklicuje se g. Tribnik na Hukbalda, Gvidona Areškega in Franko-na iz Kolina. Ali to sklicevanje je jako naivno. Mislite mar, kar je otroku dovoljeno, da to pristoji tudi možu? Hukbold družega ni vedel, kakor to, da je kvinta, kvarta in oktava konsonanca. Spremljal je tedaj melodijo, kakor je vedel, s kvinto, kvarto ali oktavo. Kaj ne, harmonija v plenica? Dete pa je rastle v tej meri, kakor se je razvijal nauk o kontrapunktu; in Joannes de Muris 1330 postavil načelo: „Dve popolni konsonanci (oktava, kvinta) naj si ne sledite v ravnem teku. — Nasprotni tek glasov (Gegenbewegung) ima prednost.“ — Od tistega časa velja prepoved o kvintnih in oktavnih paralelah, katere se drži ves izobražen muzikalični svet. Povsod pa so izjeme, katere smejo delati le mojstri v posebnih slučajih. Oberhoffer navajav svoji „Harmonielehre“ str. 98., 99. dva taka izgleda in pravi: „Wir wiederholen noch einmal, dass solche Fälle vereinzelt in der Kunstwelt dastehen; sie dürfen nicht aufgesucht, um nachgeahmt zu werden, da sie nur die Resultate einzelner glücklicher Momente sind, in denen sie sich von selbst einstellen.“ — Če je imel g. Tribnik tako srečne momente (trenotke), sodi naj častiti bralec sam.

Dalje berem v istem odgovoru:

„Cerkveni Orglavec“ ni v cecilijanskem duhu**) sestavljen; ***) njegov namen je ubogim orglavcem na deželi pomagati, kateri dosedaj ničesar****) niso v rokah imeli, in širiti

*) „Glasbena Matica“ in vsako jednako društvo ima cenzuro, samo pri nas naj bi je ne bilo?

**) Pravo cecilijansko petje je identično sè strogo cerkvenim. Ime je od družbe, ki si prizadeva za strogo cerkveno petje. Nij pa vse cerkveno, kar kaka cecilijina družba izdade, to rad priznam; vendar redki so taki slučaji, in taka družba naj bi si ne prilastila cecilijinega imena.

***) To je pač resnica, katere vam nobeden ovreči ne more.

****) Da bi bili mi to vedeli, zastonj bi vam bili pošiljali svoje izdelke vsaj za prepisati; kaj ne gg. Foerster, P. Angelik, Fajgelj itd.?

národno ljudsko cerkveno petje med Slovenci, ki tako radi pojejo. Da je „Cerkv. Orglavec“ beli dan zagledal, je bila živa potreba vse povsodi tam, kjer cecilijsko petje še sedaj ne more gibati, ker pomankuje izurjenih pevcev in organistov“.

Tedaj izurjenih pevcev in organistov manjka? Dasi se v pripravnica ne skrbi ravno preveč za izobraženje dobrih organistov, vendar mislim, da se pripravniki ondi toliko naučijo, da se zamorejo na tej podlagi sami dalje izobraževati, ako se trudijo. Pač „vadbe je treba“, kakor sami priznate. Žalostna resnica je pa, da se gg. orglavci premalo trudijo; ne vadijo sebe, ne pevcev, samo tožijo, da so slabo plačani, in da jim manjka pevcev ali pevk. Pa eno in drugo je neresnično. Večidel so gg. organisti primeroma dobro plačani, če ne verjamete, lahko postrežem z izgledi in številkami, nisem v zadregi. Pevcev in pevk ima na izbero v šoli in izven šole. Samo treba vežbati jih. „Brez muje se čevljev ne obuže.“ Za cerkveno petje je treba tudi veliko požrtvovalnosti, ljubezni in potrpljenja, katerega pa manjka na vse strani. Kaderkoli pa se nahaja mož s takimi lastnostmi, povsod prodere cecilijsko petje. Če se vam poljubi, poiščite si dokazov v „Cerkv. Glasbeniku“. Glasno moram tedaj oporekati trditvi, da je pravo cerkveno petje pretežko, premalo priležno našemu narodu. Krivda je pri vas.

Slednjič: „Cerkveni Orglavec“ naj bo za sedaj most od slabega do boljšega, od nedinosti do večje edinosti v cerkvenem petji in da propada rešimo mnogo domačih, lepih, cerkvenih, *) napevov, ki sicer niso umotvori, **) pa domače národno blago.“ ***)

„Cerkv. Orglavec“, to vam je krasen most. Samo bojim se, da se vam most ne podere, ko bote sredi na njem; potem vam ne bo moč priti do „boljšega“, ampak pogreznuili se boste v mlakužo trivijalnosti.

Ne dvomim, da bo našla Tribnikova zbirka mnogo kupcev, morde tudi moja ocena kaj pomaga k temu. Meni pa se je zdelo dolžnost povzdigniti glas in jo pokazati v njeni pravi luči. Tudi v cerkveno-glasbeni zadevi treba je, da se enkrat odločimo; ne bodimo „poštimovci“, kakor nam jih je izvrstno naslikal rajni naš profesor Dr. Vončina. — Naj mi preč. gospod Tribnik ne zameri; tukaj gre samo za stvar. Mogoče, da bo radi tega še mnogo besedovanja ali pisarenja, pa to mene ne bo motilo; znani so mi vsi ugovori, novega mi ne bote prav nič povedali. Samo to bi želel, da naj mi kdo dokaže, da cecilijsko petje ni cerkveno, pravo; na ta dokaz pa vsi pozabijo, kakor atisti Boga le zanikujejo, dokazal pa še nobeden ni, da bi ga ne bilo. Dokler toraj ostanete dolžni ta dokaz, potegovali se bomo za stvar, katero smo spoznali za edino pravo, in če bo treba, pridjali bomo tej razpravi še „Dodatek“.

V Rudolfovem, 21. maja 1885.

P. Hugolin Sattner.

Spremenljive pevske molitve pri sv. maši

ob nedeljah in zapovedanih praznikih l. 1885. (po direktoriji ljubljanske škofije.)

(Dalje.)

4. junija. Presveto Rešnje Telo (*Ss. Corporis Christi*), dup. 1. cl. cum Oct. privil.

Glej „Cerkv. GL.“ 1884. l., str. 49.

7. junija. Dom. II. p. Pent. Sv. Norbert, škof, spoznovalec (*S. Norberti Ep. C.*), dup.

Missa „Statuit“, glej „Cerkv. GL.“ 1884. l., str. 42. izvzemši:

Graduale.

Ecce sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo. V. Non est inventus similis Glejte velikega duhovna, ki je v svojih dnéh dopadal Bogu. V. Nij ga bilo najti

*) Vsaka beseda neresnica, kakor je bilo gori dokazano.

**) Radi verjamemo.

***) Zopet ista fraza, za katero se skrivate.

illi, qui conservaret legem Excelsi. Alleluja.
alleluja. V. Tu es sacerdos in aeternum
secundum ordinem Melchisedech. Alleluja.

enacega njemu, ki bi ohranil postavo Vzvi-
šenega. Alleluja, alleluja. V. Ti si duhoven
vekomaj po redu Melchisedekovem. Alleluja.

14. junija. Dom. III. p. Pent. Sv. Bazilij, škof, spoznovalec, učenik (S. Basilii Ep. C. D.), dup.

Introitus: In medio Ecclesiae, „Cerkv. Gl. 1884. I., str. 7.

Graduale.

Os justi meditabitur sapientiam, et lingua
ejus loquetur iudicium. V. Lex Dei ejus in
corde ipsius: et non supplantabuntur gressus
ejus. Alleluja, alleluja. V. Amavit eum
Dominus et ornabit eum: stolam glorie induit eum. Alleluja.

Usta pravičnega bodo govorila modrost,
in njegov jezik bode izrekoval sodbo. V. Po-
stava njegovega Boga je v njega srcu; in
njegove stopinje ne bodo spodletele. Alleluja,
alleluja. V. Ljubil ga je Gospod in ga okinčal:
z oblačilom slave ga je oblekel. Alleluja.

Offertorium: Veritas mea, glej „Cerkv. Gl.“ 1884. I., str. 11.

Communio: Fidelis servus, glej „Cerkv. Gl.“ 1884. I., str. 7.

21. junija. Dom. IV. p. Pent. Sv. Alojzij, spoznovalec, (S. Aloysii C.), dup.

Introitus.

Minuisti eum paulo minus ab Angelis:
gloria et honore coronasti eum. Ps. Lau-
date Dominum omnes Angeli ejus: laudate
eum omnes virtutes ejus. V. Gloria Patri.
Ton. VII.

Znižal si ga le malo pod angelje: sè
slavo in častjo si ga ovenčal. Ps. Hvalite
Gospode vsi njegovi angelji: hvalite ga vse
njegove moči. V. Čast Očetu. Ton VII.

Graduale.

Domine spes mea a juventute mea: in
te confirmatus sum ex utero; de ventre matris
meae tu es protector meus. V. Me autem
propter innocentiam suscepisti, et confirma-
sti me in conspectu tuo in aeternum. Al-
leluja, alleluja. V. Beatus, quem elegisti
et assumpsisti: inhabitabit in atriis tuis.
Alleluja.

Gospod, ti si upanje moje od mladostí
moje: na te sem utrjen od svojega rojstva;
od telesa moje matere si ti moj varuh. V. Mene
pa si sprejel zavoljo moje nedolžnosti, in si
me potrdil pred obličjem svojim vekomaj,
alleluja. V. Blagor mu, katerega si izvolil
in sprejel: prebival bode v tvoji véži. Alleluja.

Offertorium.

Quis ascendet in montem Domini? aut
quis stabit in loco sancto ejus? innocens
manibus, et mundo corde.

Kdo pojde na goró Gospodovo? ali kdo
bode stal na njegovem svetem kraju? (Kdor
je) nedolžnih rok in čistega srca.

Communio.

Panem coeli dedit eis: Panem Ange-
lorum manducavit homo.

Kruh nebeški si jim dal: kruh angeljski
je jedel človek.

28. junija. Dom. V. p. Pent. (5. nedelja po Binkoštih). De ea, sem.

Introitus.

Exaudi, Domine, vocem meam, quia
clamavi ad te: adjutor meus esto, ne de-
relinquas me, neque despicias me, Deus
salutaris meus. Ps. Dominus illuminatio
mea, et salus mea: quem timebo? V. Gloria
Patri. Ton. IV.

Usliši, Gospod, moj glas, s katerim v
tebe kličem: bodi moj pomočnik, ne zapuščaj
me, in ne zametuj me, o Bog, Zveličar moj.
Ps. Gospod je moja luč, in moja pomoč:
koga se bodem bal? V. Čast Očetu. Ton IV.

Graduale.

Protector noster aspice, Deus: et respi-
ce super servos tuos. V. Domine Deus
virtutum, exaudi preces servorum tuorum.
Alleluja, alleluja. V. Domine in virtute
tua laetabitur rex: et super salutare tuum
exultabit vehementer. Alleluja.

Varuh naš, o Bog, poglej in ozri se na
služabnike svoje. V. Gospod Bog vojskinih
trum, usliši prošnje služabnikov svojih. Al-
leluja, alleluja. V. Gospod, v tvoji moči se
kralj veseli: in zavoljo blagosti tvoje se močno
raduje. Alleluja.

Offertorium.

Benedicam Dominum, qui tribuit mihi
intellectum: providebam Deum in conspectu
meo semper: quoniam a dextris est mihi,
ne commovear.

Hvalil bodem Gospoda, ki mi je dal
razumnost: vedno vidim Boga pred svojim
obličjem: ker mi je na desni, da ne omahnem.

Communio.

*Unam petii a Domino, hanc requiram:
ut inhabitem in domo Domini omnibus die-
bus vitae meae.*

Eno sem prosil Gospoda, to ga bodem
še prosil: da bi prebival v hiši Gospodovi
vse dni svojega življenja.

29. junija. Sv. Peter in Pavel, apostola (*Ss. App. Petri et Pauli*), dup. 1 cl.
cum Oct.

Glej „Cerkv. Gl.“ 1884. I., str. 51.

(Dalje prih.)

Razne reči.

— Dne 27. aprila vršilo se je v prekrasni Emaški cerkvi Beuronskih benediktincev slovesno blagoslovljenje novega opata, vis. č. g. dr. Benedikta Santer. Novi g. opat je bil rojen l. 1835., šolal se je v Sigmaringen-u, Bon-u, Freiburgu in v Rimu. L. 1863. vstopil je v red sv. Benedikta in sicer v Beuronsko podružnico v Kleve-u, kjer se je kot večšak v glasbi posvetil še posebej koralu. Ne samo kot učitelj in pevovodja, temuč tudi kot cerkv.-glasbeni pisatelj ima P. Santer nenavadno velike zasluge. V dokaz temu navedemo tu edino izvrstno knjigo: „Choral und Liturgie“, ki jo je spisal. Bog ohrani novega g. opata še mnoga leta!

— Novi prevz. g. škofu Linc-ski, dr. Ernest Müller, velik prijatelj prave cerkvene glasbe, ki je kot sin učitelja že v svoji mladosti orglati znal, je še pred svojo konsekracijo gornjeavstrijskemu Cecil. društvu na poslano mu čestitko med drugim to odgovoril: „Zagotavljam Vas, da imam za Vaše društvo, čigar namen je „sveto glasbo“ (musica sacra) gojiti, svoje popolne simpatije, ter da ga bodem z veseljem podpiral. Saj zadostuje ono vseskozi namenom apostolskega prestola, ker je pred kratkim (25. sept. 1884) S. R. C. s posebno pohvalo Cecil. društva izdala premodre ukaze gledé cerkv. glasbe. Z Rimom vsakako hočemo hoditi“.

— Č. g. F. J. Lehner važi v 5. šte. „Cyrill-a“ bogoslovce českých in moravských semenišč, kot najmlajše duhovne sinove sv. Metodija, ki verno drže k zastavi „cirilski“, na Velehrad, kjer se letos zbira ves slovanski rod. Ta shod utegne biti med tretjo jubilejno osmino meseca avgusta, in bodo gg. bogoslovci ondi peli koralno mašo „In festis solemnibus“ po Ordinarium Missae. Natančnejši spored bode g. Lehner v prihodnjem listu „Cyrill-a“ naznanil. Bi li ne bilo lepo, ko bi se tudi gg. bogoslovci slovenskih pokrajin z českimi na Velehradu zedinili v koralnem petji?

— Pravijo, da še dolgo časa potem živi, če koga prezgodaj mrtvim proglasé. Lansko leto so bili časniki in po njih tudi „C. Gl.“ raznesli novico o smrti stolnega kapelnika Olomuškega, P. Pavla Křížkovský-ja, kateri pa nij bil res umrl, ampak vsled mrtvuda le bolehal v svojem samostanu v Starem Brnu. Ko smo preklicali vest o njegovi smrti, izrekli smo željo in nado, da zopet okreva prvak cerkvenih vodij na Moravskem. Toda čez malo časa moramo danes zopet svojim bralcem sporočiti, da je P. Křížkovský pred kratkim (dne „Cyrill“ nij povedal) v resnici umrl. Naj Bog ranjkemu za pesni, s katerimi Ga je na zemlji slavil, dá slišati v večnosti nebeske harmonije! R. I. P.

Corrigenda. V 3. prilogi letošnjega „Cerkv. Gl.“ naj pri „Amen“ (v skladbi „Credo“) dobi bas namesto druge četrтинke **c** dve osminki **c e**, pri „Pleni“ (v skladbi „Sanctus“) v 3. taktu 2. tenor **a** kot prvo noto.

Oglasnik.

L. Belar „Ave Maria“ za 4 enake glase. Založil skladatelj, natisnil R. Milic v Ljubljani. Cena 20 kr. — Lahka skladbica, s prvim tekstom kot offertorium; ako se poje tudi 2. tekst „Sancta Maria“, ne sme se vendar v 1. tekstu izpustiti „Jezus“, za kateri slučaj naj se naredijo v 3. taktu od konca 4 četrтинke iz 2 polovnih not, pa se besede lahko podložé.

Osvald Joos, op. 11. „Kurze und leichte Messe im Tonumfang von 1 Oktave $\bar{d}$ — $\bar{d}^{\sharp}$ “. Za enoglasni zbor jako priprava skladba („po Šent-Galskem koralu“). Izdal Coppenrath v Reznem. Part. 80 vin., glas 20 vin.

Pridana je listu 6. šte. prilog.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjenda**. — Odgovorni vrednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.